

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Methodus Clara Et Facilis Vacandi Orationi mentali Atque Exercendi se cum fructu in præsentia Dei

Coloniæ Agrippinæ, 1687

Caput III.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46004](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46004)

De præparatione ad orationem.

Eccli. 18.
23.

Sollicitè ac diligenter ante orationem sacramonente Scripturâ, præparare nos debemus, ac disponere, ne potius indignationem adversus nos divinam provocemus. *Ante orationem præpara animam tuam, & ne sis sicut homo, qui tentat Deum*; existimando videlicet fore, ut Deus in tui gratiam faciat miracula, cum ex parte tua deficias: id quod eveniret, si quis speraret aliquam se recepturum à Deo devotionem in oratione, ad quam ille nullo modo se præpararet.

Et vero nonne Sapiens quivis Regem, aut alium quendam magnæ authoritatis Principem allocuturus, de quibusvis se concernentibus negotiis, omnino præmeditatur materiam, qua de Regi est locuturus, qualiterque se disponat, ut in omnibus eam servet gravitatem, eâque cuncta peragat reverentiâ, quæ illius, quicum est locuturus, debetur majestati, præcogitat? Multo igitur amplius ubi quis Deo in oratione cogitat loqui, cumque illo tractare de negotiis animæ suæ salutem, suumque profectum spirituales concernentibus, omnino sollicitè præmeditari debet, quicum sit locuturus, quamque sit præ se laturus & corporis & animæ compositionem, ne fortè ignominiosè repellatur, sed potius ut favorabilem obtineat petitionis suæ effectum. Scopus autem universæ istius præparationis, quam nos orationi oportet præmittere, consistit

sistit in phantasiæ nostræ retentione ; cordis pace & cogitationum tranquillitate ; ut ita liberè potentias & facultates nostras applicare valeamus materiæ , quam nostræ meditationi præfiximus , considerandæ. Quem scopum ut consequamur duplicis generis præparationes nobis præscribunt Magistri vitæ spiritualis, quarum alteram *remotam* , *proximam* alteram appellant. Prima removet impedimenta , secunda vero necessarias apportat dispositiones.

De Præparatione remota.

Præparatio remota ita dicitur , eo quod nos remote ac veluti à longe disponat ad illam animi tranquillitatem , atque interiorem pacem , adeo nobis ad orationis exercitium necessariam. Illa in eo sita est , primo , ut nosmetipsos custodiamus à defectibus ac peccatis , quæ Dei nos conspectu efficere possent indignos , deinde ut interius simus semper recollecti præcavescentes , ne sensus plus nimio evagentur , omnes cogitationes nostras observantes , & cor nostrum ab omnibus passionum perturbationibus liberum servantes. Quia omnium illorum , qui sacro huic vacant exercitio , experienciâ comprobatum est , tales nos esse in oratione , quales extra illam esse solemus : adeò ut ille qui extra illam solet esse devotus , recollectus , sensuum mortificationi addictus , modestus , & in sua conversatione sedatus , in ipso orationis exercitio ordinariè magnâ fruatur pace ac tranquillitate ; cum illi e contra , qui fuerint indevoti , ineptis dediti , atque in exteriora effusi , cu-

In quo generatim præparatio remota consistat.

riofī, leves, & in moribus, & actionibus suis dissoluti, durante oratione ferme semper infirmarum propemodum impertinentium cogitationum turbine agitari soleant; quo fieri consuevit, ut nihil boni præstare possint.

Si igitur Fratres nostri hoc sibi omninò persuasum habuerint, se non esse *Religiosos*, ac potissimum *Carmelitas*, nisi ut orationis exercitio vacent, omniaque Religionis exerci-

Hic devotus Pater fuit ad sacrum ordinem nostrum singulari beneficio B. V. appellatus, in quo anno professionis sua nono cum odore sanctitatis mortuus fuit A. degavi A. 1636.

Orationi valde erat addictus nec minus ramentum insigniter laboriosus.

In quo specialius consistat

tia in hoc unum collimare, ita sibi continuò advigilabunt, ut nunquam coram Deo comparere haud sint parati. Hæc ipsis consideratio incitamentum erit efficacissimum, quo ad sensus suos mortificandos, omnemque cavendam atque evitandam à proposito aberrationem impellantur, uti fuit Patri Hyacinto à S. Laurentio dignissimo observantiæ nostræ Professori. Hic etenim recenter professus, cum Patrem quendam ad exequias cuiusdam sanctimonialis, cui Pater ille morienti adstiterat, fuisset comitatus atque ad conventum reversus à quodam, -num sanctimoniale illam tumbæ mortuariæ inclusam vidisset, rogaretur, nequaquam, respondit, alioquin enim postea mihi in orationem incumbenti defuncta ob oculos sanctimonialis versareretur.

Præparatio ista remota peculiarius considerata consistit primò in eo, ut quis aversionem quam maximam habeat non solum ab omnibus peccatis, verum & ab omnibus etiam minimis defectibus, quippe qui liberum ad Deum nobis accessum præpediant.

Secundò in eo, ut quis exactius server atque incolat solitudinem, fugiatque occupationes omni-

omnino omnes inutiles & supervacaneas, putà ^{hac pra-}
 illas, quas neque obedientia, neque charitas ^{paratio}
 injungit, illæ etenim sine dubio mentem ^{remota}
 nostram animumque speciebus ac figuris distra-
 hentibus replerent. Quantum ad illas, quas evi-
 tare non possumus, eâ ipsas ratione peraga-
 mus oportet, ut semper meminerimus cor no-
 strum ad Deo se applicandum tenere paratum.

Tertiò consistit in eo, ut cor omnino ha-
 beamus ab omni quarumcumq; rerum affectu
 alienum, alioquin enim multæ cogitationes &
 curæ inutiles nos conturbabunt, atque in no-
 bis ipsi inimici salutis nostræ inventient, unde
 nos impugnare validissimè possint.

Quartò consistit in vanis recreationibus,
 temporis amissione, sermonibus otiosis, sen-
 sam evagatione, inutilibus, stultis, & imper-
 tinentibus cogitationibus, quæ mentem no-
 stram non raro occupant, lætitia vana & vana
 tristitia, indignatione & cordis amaritudine,
 omnibusq; omnino, quæ nos vel minimum dis-
 sipare, aut animum nostrum conturbare pos-
 sunt, rescandis ac penitus rescindendis.

De preparatione propinqua.

PRæparatio proxima duo in se comprehen-
 dit. Illa enim consistit primo *in lectione*
materia, circa quam quis meditari cogitet, id
 quod pertinet *ad intellectum*. Secundo in cer-
 to quodam desiderio ac *fame spirituali* hujus
 Angelici exercitii, id quod spectat ad *volunta-*
tem.

Quoad *lectionem*, Fratres nostri sequentes
 regulas observabunt. Primo lectio sit me-
 dioctris, neque longa nimis, nec nimis brevis,
 ex uno *libro*.

*Melius est
 lectionem
 desumere
 ex uno
 libro.*

verū.

*quam ex
pluribus,
quia mul-
titudine li-
brorum
medita-
tionis
multipli-
cat nimium
ac distra-
hit intel-
lectum.*

verum ad materiam intellectui suggerendam
sufficiens.

Secundo fiat cum attentione & iudicio, non
cum præcipatione, verum & illam bis terve,
si opus fuerit, repetant, ut melius lectam com-
prehendant.

Tertio illa puncta atque illas consideratio-
nes seligent, quæ amplius illis placuerint, &
ex quibus ampliorem sperant profectum, ut-
pote quæ sint magis ad hoc, ut dilatentur in
meditatione, & bona in affectione desideria
excitent, idoneæ. Ubi singulariter notan-
dum est, nimiam considerationum copiam me-
moriam obrui, atque intellectum confundi,
maxime si nullum inter se habeant ordinem,
sequelam aut connexionem. Nimia vero
econtra illarum inopia scaturigo esse videtur
certissima otiositatis, amissionis temporis, &
ariditatis, quæ causa erit, ut intellectus tæ-
dio victus extra fines egressus evagetur, quæ-
rens quibus occupetur.

Quarto si inter legendum nihil, quod pla-
ceat aut è quo fructus aliquis speretur, oc-
currat, nihilominus duo aut tria puncta seli-
gent, sperantes fore ut Deus materiam illam,
quantum quidem apparet, sterilem fecundet,
& sicut olim ex petra aquas eduxit, ita for-
tassis devotionis aquas in cordibus illorum
nasci faciat. Quod si tamen id sæpius eveni-
ret, atque ita orationis tempus sine fructu la-
beretur, magistrum suum monebunt, qui, si
ita opportunum indicaverit, librum illis medi-
tationum cum alio commutabit.

Quin-

Quinto cavebunt exactè inter legendum nimiam indulgere libertatem intellectui, qui fortassis ob vivacitatem suam statim circa ea quæ legerint, discursus efformare voluerit; eo quod hac ratione in ipso orationis exercitio fastidio affici facillimè possent, ubi nihil illis novi occurreret. Præterquam quod istud sit animi nimium curiosi ac præcipitis signum, atque ita gratiæ Spiritus sancti obex facillime poni posset.

Sexto: Exactè sequentur ordinem meditationum Authoris, neque hinc inde evagabuntur, modo ex initio, modo ex fine libri meditationis suæ materiam desumentes, exceptis festis principalioribus, in quibus bonum erit circa mysteria, quæ illa nobis repræsentant, meditanda occupari.

Septimo: Etsi bonum omnino sit materiæ & stylo authoris penitus insistere, maximè pro iis, qui hoc sacrum orationis exercitium non ita pridem excoluerunt, ut ita majorem se extendendi ac dilatandi facilitatem acquirant; illud attamen absolutè necessarium non est, imo non raro multo magis expedit uti facilitate naturali & ingenii nostri industriâ, eo quod ea, quæ à nobis ipsis proveniunt, plus habere soleant energiæ, majoresque in animis nostris fructus pariant iis, quæ ab aliis procedunt. Quod si inter legendum Fratres nostri in aliquam sententiam inciderint, quæ ipsis considerationis alicujus bonæ materiam suppeditet; illam diligenter annotare poterunt, ut inde unam è meditationis considerationibus faciant & experienciâ discant, animabus

mabus inde suis plus emolumentum ac satisfactionis accedere.

Octavo demum, ubi hac ratione materiam, ac puncta meditationis determinaverint, sibi ob oculos proponent fructum, sive generalem, sive particularem, quem ex illorum consideratione potissimum possunt aut debent aut volunt elicere, unus è generalibus erit, exempli gratia, dolor de peccatis, illa per pœnitentiam expiandi propositum, & similia. Particularis erit praxis alicujus actus certæ virtutis, aut actus mortificationis, aut fuga alicujus prævæ occasionis & similia. Nihilominus illi fructui ita firmiter non insistent aut adhærebunt, quin multo amplius ductui Spiritus sancti se resignent, qui illis fortassis inspirabunt alios, quibus pro tunc amplius indigebunt.

Præparatio ex parte voluntatis.

Eundem est ad orationem cum magno desiderio proficiendi.

Jam vero ad *dispositionem voluntatis* quod attinet, ante omnia necessarium est, ut magnum in oratione proficiendi desiderium concipiant, quod si in seipsis non persentiscant, ipsum pia aliqua consideratione excitent oportet, properando, exempli gratia, ad hoc sanctum exercitium haud secus atque avarus ad amplum, quo apprimè ditari possit, thesaurum, aut viator sitibundus ad pellucidum quendam fontem, quo sitim relevare queat, aut sicut famelicus ad opiparum, quo famem levare possit, convivium, aut denique veluti infirmus fanitatis suæ percupidus ad medicinam accelerare consueverunt. Oratio enim bona spiritualia enumeratis omnibus multo ampliora continet ac pretiosiora.

Verùm

Verùm, an non hoc unicum ad ardens orationis desiderium in nobis concitandum incitamentum sufficiat, considerare videlicet, quantum bonum sit loqui ipsi Deo? Quod si gratia ista nobis non nisi semel quorannis indulgeretur; O quanto cum desiderio tempus illud fortunatissimum expectaremus? Quod si igitur Deus erga nos est adeo benignus, misericors, ac liberalis, ut omni nobis hora, omni momento atque omni loco liberum ad se concedat accessum, nunquid hæc illius facilitas, indulgentia, ac bonitas nos tepidos, negligentes ac languidos, & non potius devotos ac ferventes reddat oportet? Secundo oportet ad orationem confugere, sive accedere forti cum proposito illam nequaquam dimittendi, quantumcumque in illa difficultatis reperiamus ac laboris: Verùm potius in illa constanter ad finem usque persistendi. Et licet quandoque accideret, ut aliud facere omnino nihil possemus, quàm quod oculis in crucifixum subinde coniectis interius diceremus: *Pro tua amore ô Domine Jesu hic existo*, vel ex hoc ipso fructum non modicum reportaremus.

*Fortiter
oportet
proponere
ab oratione
non desistere,
quantumcumque
quis experiat
difficultatem.*

CAPUT IV.

De ingressu orationis.

Supponendum est primo cum omnibus spiritualis vitæ magistris id quod confirmat experientia, tempus videlicet, locum & corporis situm multum conducere ad orationem mentalem.

Tertio.